

DEEL 1 – NEDERLAND

*'Ik ben niet bijzonder verlangend om
Amerika of Australië te zien, maar Afrika,
ik kan er zelf de reden niet voor opgeven,
heeft mij altijd aangetrokken.*

*Van mijn kindschheid af, toen ik
aardrijkskunde leerde, verlangde ik altijd
naar die plaatsen te gaan, welke op het midden
van de kaart van Afrika door een grote
ledige ruimte worden aangeduid.'*

(Uit een brief van Alexine Tinne die ze schreef
tijdens de expeditie naar Bahr el-Ghazal,
de Gazellerivier)

1. Den Haag, Nederland

Hoofdstuk 1

Ik weet nu wat ik later ga doen

Lange Voorhout 32, Den Haag

November 1844

Onrustig ligt Alexine te woelen in bed, ze is veel te opgewonden om te slapen. Vanmiddag heeft ze bij de Koninklijke Bibliotheek, de burens aan het Lange Voorhout 34, zo'n spannend boek geleend. Het is geschreven door James Bruce, een Schotse ontdekkingsreiziger die vertelt over zijn avonturen diep in de binnenlanden van Afrika, waar hij op expeditie is geweest om de bron, de oorsprong van de *Nijl* te ontdekken. Niemand weet waar deze lange rivier, die door een groot aantal Afrikaanse landen stroomt, ontspringt. Om daar als eerste achter te komen, is er zelfs een wedloop tussen beroemde ontdekkingsreizigers!

Afrika trekt als een magneet. Er zijn daar nog veel grote gebieden die niet in kaart zijn gebracht. Al gaan er ook verhalen rond over onbekende stammen, die op hun grondgebied geen enkele buitenstaander toelaten.

Met ingehouden adem had Alexine gelezen over expedities die met veel ophef zijn vertrokken en waar nooit meer iets

van is vernomen. Door het moordende klimaat in de moeras-sige streken krijgen expeditieleden vaak last van uitputtings-verschijnselen en sterven ze aan mysterieuze tropische ziekten. Vooral de Europeanen zijn het slachtoffer, omdat ze minder weerstand hebben. Maar keer op keer lonkt het avontuur en zetten ontdekkingsreizigers en hun karavanen met dragers, gidsen en tolken toch hun leven weer op het spel. In dicht-begroeide en beboste gebieden wonen gevaarlijke dieren als leeuwen, tijgers, nijlpaarden, krokodillen en slangen. Zelfs de kleinste insecten als de malariamug en de tseetseevlieg kun-nen dodelijke ziekten overbrengen.

Het is stil in huis, muisstil. Dan slaat de grote staande klok op de gang beneden. Drie keer, telt Alexine. Kordaat slaat ze haar dekens weg en stapt ze uit haar hoge ledikant. Met haar voeten zoekt ze naar de pantoffels onder het bed, die ze niet meteen kan vinden. Door haar gewiebel wordt iemand naast haar ook wakker.

‘Ach, kom dan maar mee,’ verzucht Alexine. ‘Wel heel stil zijn,’ spreekt ze Wodan vermanend toe.

Ze pakt de blaker, de koperen kandelaar die op haar nacht-kastje staat. Op de tast zoekt ze naar zwavelstokjes om de kaars aan te steken. Een paar tellen later kijkt ze in haar flanellen

nachtpon om het hoekje van de deur. Het hele huis met al zijn bewoners is in diepe rust. Nog een laatste blik op de deur waar-achter haar moeder slaapt. Dan sluipt ze met Wodan achter zich aan de monumentale trap met gietijzeren balustrade af. Door de glazen koepel hoog boven haar schitteren de sterren aan de zwarte hemel. Het vlammetje van de kaars flakkert wild heen en weer en maakt grillige schaduwen op de muren.

Wodan begint zachtjes te grommen.

‘Sst, stil maar.’ Alexine pakt de reusachtige hond bij zijn halsband en trippelt met hem over de lange marmeren gang. De vloer voelt kil onder haar blote voeten. Ze loopt langs de dubbele deuren van de eetzaal en de salon naar een kleine wenteltrap achterin. Beneden is de bibliotheek. Voorzichtig duwt Alexine de zware deur open. Langs de wanden staan hoge kasten vol boeken, met leren banden met gouden opdruk. Het imposante bureau waar haar vader altijd achter zat, ligt bezaaid met papieren en paperassen. Alsof hij ieder moment kan binnenlopen om weer aan het werk te gaan.

Haar vader kijkt nu alleen nog op haar neer vanaf een groot schilderij.

‘Dag lieve papa,’ zegt Alexine met een brok in de keel. Hoe-wel haar vader veel ouder was, hadden ze een sterke band. Sinds hij afgelopen zomer onverwacht is overleden in Spa,